

NIMMERNACHT

JAY KRISTOFF

Nooit terugdeinzen
Nooit bang zijn
Nooit vergeten

Erste keren

De jongen was beeldschoon. Een karamelgladde huid, een honingzoete glimlach. Zwarte krulletjes, op de goede manier warrig. Sterke handen en harde spieren. En zijn ogen... O, Dochters, zijn ogen. Vijfduizend vadem diep. Die je verleidden tot een lach zelfs terwijl hij je liet verdrinken.

Zijn lippen streken over de hare, warm en buigzaam zacht. Ze stonden met elkaar verstrengeld op de Brug der Fluisteringen, onder de paarse bos die de welvingen van de hemel kleurde. Zijn handen zwierven over haar rug en deden haar huid tintelen. De vederlichte streling van zijn tong tegen de hare deed haar huiveren, haar hart bonken, haar ingewanden verkrampen van verlangen.

Ze dreven als dansers uit elkaar voordat de muziek ophield, met nog navibrerende snaren. Ze deed haar ogen open en zag dat hij naar haar staaarde in het rokerige licht. Onder hen kabbelde een kanaal dat langzaam leegbloedde in de oceaan. Net zoals zij dat wilde doen. Net zoals zij dat moest doen. Ze bad dat ze niet zou verdrinken.

Haar laatste nimmernacht in deze stad. Een deel van haar wilde geen afscheid nemen. Maar voordat ze wegging, wilde ze het weten. Dat was ze zichzelf op z'n minst verschuldigd.

'Weet je het zeker?' vroeg hij.

En ze keek hem recht in de ogen.

Nam hem bij de hand.

'Ik weet het zeker,' fluisterde ze.

De man was afstotelijk. Een pokdalige huid, een platte kin, verzonken in met stoppels overdekte vetkwabben. De glans van speeksel bij zijn mond, de sporen van whisky zichtbaar op zijn wangen, zijn neus en zijn ogen. O, Dochters, zijn ogen. Blauw als de zonsverbrande hemel. Glinsterend als sterren in de doodse stilte van immerduister.

Hij had zijn lippen aan de kroes gezet en hem tot op het laatste restje droesem geledigd terwijl de muziek en de vrolijkheid om hem heen aanzwollen. Wankelend op zijn benen bleef hij nog even in het hart van de taveerne staan, om vervolgens een munt op de hardhouten toog te gooien en het zonlicht in te zwalken. Zijn ogen, vermoeid van de drank, zwierven over de kasseien voor hem. Het begon druk te worden op straat, en hij baande zich een weg door de menigte, met slechts zijn huis en een droomloze slaap in gedachten. Hij keek niet op. Zag de gestalte niet die op een dak aan de overkant op een stenen waterspuwer zat, gehuld in pleisterwit en mortelgrijs.

Het meisje keek hem na terwijl hij over de Brug der Gebroeders zwalkte, en schoof haar harlekijnsmasker omhoog om een trekje van haar cigarillo te nemen. Naar kruidnagel geurende rook kringelde door de lucht. De aanblik van zijn doodskopgrijs en touwruwe handen deed haar huiveren. Haar hartslag versnelde en haar binnenste verkrampde van begeerte.

Haar laatste nimmernacht in deze stad. Een deel van haar wilde nog steeds geen afscheid nemen. Maar voordat ze vertrok, wilde ze dat hij het wist. Dat was ze hem op z'n minst verschuldigd.

Een schaduw in de vorm van een kat zat naast haar op het dak. Hij was flinterdun en semitransparant, zwart als de dood. Zijn staart was bijna bezitterig om haar enkel gekruld. Koele wateren sijpelden door de aderen van de stad naar de oceaan. Net zoals zij dat wilde doen. Net zoals zij dat moest doen. Ze bad dat ze niet zou verdrinken.

‘... weet je het zeker...?’ vroeg de schaduwkat.

Het meisje zag haar doelwit naar zijn bed toe schuifelen.

Knikte langzaam.

‘Ik weet het zeker,’ fluisterde ze.

De kamer was klein, sober, het enige wat ze zich kon veroorloven. Maar ze had naar rozen geurende kaarsen neergezet, en een boeket waterlelies neergelegd op schone witte lakens waarvan ze uitnodigend de hoeken had teruggeslagen, en de jongen moest glimlachen bij het zien van zoveel suikerzoetheid.

Ze liep naar het raam om naar buiten te staren, naar de majestueuze oude stad Godsgraf. Naar wit marmer en okergeel baksteen en sierlijke torenspitsen die de zonsverbrande hemel kusten. In het noorden rezen de Ribben tientallen meters hoog op in de rossige lucht, met de starende ogen van de piepkleine raampjes van de appartementen die in de oeroude beenderen waren uitgehakt. Waterwegen ontsprongen aan de holle Ruggengraat en vormden een patroon dat kriskras over de huid van de stad liep, als de webben van krankzinnige spinnen. Lange schaduwen strekten zich uit over de drukbevolkte trottoirs terwijl het licht van de tweede zon vervaagde – de eerste zon was allang ondergegaan – en hun derde, doffe rode zusje als enige overbleef om de wacht te houden tijdens de gevaren van nimmernacht.

O, was het maar immerduister.

Dan zou hij haar niet zien.

Ze wist niet of ze wel wilde dat hij haar zo zag.

De jongen kwam achter haar staan, gehuld in de geuren van vers zweet en tabak. Hij liet zijn handen om haar middel glijden, waarna zijn vingers een spoor van ijs en vuur over de welvingen van haar heupen trokken. Ze begon zwaarder te ademen, en diep vanbinnen tintelde een oeroude sensatie. Wimpers fladderden als vlindervleugels tegen haar wangen terwijl zijn handen het kuiltje van haar navel volgden en over haar ribben dansten, omhoog, omhoog om haar borsten te omvatten. Kippenvel trok over haar huid toen ze zijn adem in haar haren voelde. Ze kromde haar rug en drukte haar onderlichaam tegen de hardheid bij zijn kruis terwijl ze met één hand zijn verwarde haardos vastgreep. Ze kon niet ademen. Kon niet praten. Ze wilde niet dat dit begon of ophield.

Ze draaide zich om, zuchtte toen hun lippen elkaar weer ontmoetten en frunnikte onhandig, zwetend en huiverend aan de manchetten van zijn geplooid mouwen. Terwijl ze hun bovenkleding uittrokken, drukte ze haar lippen ruw op de zijne en ze lieten zich op het bed zakken. Alleen zij en hij nu. Huid tegen huid. Zijn gekreun of het hare, dat was niet langer duidelijk.

Het verlangen was ondraaglijk, overmande haar, en haar handen verkenden trillend de wasgladde glooiingen van zijn borst en de harde v-vormige lijn van spieren die onder de band van zijn broek verdwenen. Ze liet haar vingers eronder glijden en voelde pulserende hitte, zwaar als ijzer. Angstaanjagend. Duizelingwekkend. Hij kreunde, bevend als een pasgeboren veulen toen ze hem streelde en om zijn tong heen zuchtte.

Ze was nog nooit zo bang geweest.

In al haar zestien jaren niet.

'Neem me...' had ze ademloos gefluisterd.

De kamer was het summum van luxe; het soort kamer dat alleen de allerrijksten zich konden veroorloven. Toch stonden er lege flessen op het bureau en dode bloemen op het nachtkastje, verwelkt in de maffe lucht van ellende. Het meisje putte troost uit het feit dat deze man die ze haatte zo welgesteld en zo moederziel alleen was. Door het raam zag ze hoe hij zijn lange overjas ophing en de versleten driekante steek van zijn hoofd nam en boven op een lege karaf zette. Ze probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat ze dit kon. Dat ze hard en scherp was als staal.

Gezeten op het dak ertegenover keek ze neer op de stad Godsgraf; op met bloed besmeurde kasseien en verborgen tunnels en torenhoge kathedralen van glanzend bot. De Ribben doorboorden de lucht boven haar en kronkelende waterwegen stroomden uit de gebogen Ruggengraat. Lange schaduwen strekten zich uit over de drukbevolkte trottoirs terwijl de tweede zon nog zwakker werd – de eerste zon was allang ondergegaan – zodat hun derde, doffe rode zusje overbleef om de wacht te houden tijdens de gevaren van nimmernacht.

O, was het maar immerduister.

Dan zou hij haar niet zien.

Ze wist niet of ze wel wilde dat hij haar zo zag.

Met behendige vingers trok ze de schaduwen naar zich toe. Ze weefde en draaide de zwartkanten draden tot ze als een mantel om haar schouders golfden. Toen verdween ze voor het oog van de wereld. Ze werd bijna doorschijnend, als een smoezelige veeg op een portret van het stadsgezicht. Ze sprong over het gapende gat naar zijn vensterbank toe en hees zichzelf op de richel. Razendsnel ontgrendelde ze het raam om erdoorheen te glippen, zijn kamer binnen, geluidloos als de schaduwkat die haar op de hielen volgde. Ze liet een stiletto onder haar riem vandaan glijden en haar ademhaling werd zwaarder, en diep vanbinnen tintelde een oeroude sensatie. Ze hurkte ongezien in een hoekje neer, en met wimpers die als vlindervleugels tegen haar wangen fladderden, keek ze toe terwijl hij met trillende handen een kroes volschonk.

Ze ademde te luid, al haar lessen vormden een brij in haar hoofd. Maar hij was te verdoofd om het te merken – verloren in de herinneringen aan het gekraak van duizend uitgerekte nekken, duizend paar voeten die trappelden boven het hout van het schavot. Haar knokkels werden wit om het heft van de dolk terwijl ze vanuit de schaduwen toekeek. Ze kon niet ademen. Kon niet praten. Ze wilde niet dat dit begon of ophield.

Hij zuchtte terwijl hij uit de kroes dronk, onhandig, zwetend en huiverend frunnikend aan de manchetten van zijn geplooid mouwen. Hij trok zijn hemd uit, hinkte over de vloerplanken en liet zich op zijn bed vallen. Alleen zij en hij nu, adem voor adem. Haar eind of het zijne, dat was niet langer duidelijk.

Het wachten was ondraaglijk, zweet doordrenkte haar terwijl de duisternis beefde. Ze herinnerde zichzelf eraan wie ze was, wat deze man haar had ontnomen, en dat alles in duigen zou vallen als ze faalde. Toen vermande ze zich, wierp haar mantel af en stapte uit de schaduwen naar hem toe.

Hij hapte naar adem, schichtig als een pasgeboren veulen toen ze

het rode zonlicht in stapte, met een harlekijns glimlach in plaats van die van haarzelf.

Ze had nog nooit iemand zo bang gezien.

In al haar zestien jaren niet.

‘Krijg nou wat...’ fluisterde hij.

Hij was boven op haar geklommen, met zijn broek op zijn enkels. Zijn lippen tegen haar hals en haar hart in haar keel. Een eeuwigheid verstreek, ergens tussen verlangen en angst en liefde en haat in, en toen voelde ze hem heet en zo verbluffend hard tegen het zachte plekje tussen haar benen duwen. Ze haalde adem, misschien om iets te zeggen (maar wat móést ze zeggen?) en toen kwam de pijn. O, Dochters, zoveel pijn. Hij was in haar – hét was in haar – zo hard en echt dat ze een kreet niet kon onderdrukken en op haar lip beet om de vloed binnen te houden.

Hij was meedogenloos, onverschillig, zijn gewicht drukte haar naar beneden terwijl hij stootte en stootte. Het leek niets op de zoete fantasieën waar ze dit moment mee had ingevuld. Met haar benen gespreid en een knoop in haar maag drukte ze haar hielen in de matras en wenste dat hij ophield. Dat hij wachtte.

Hoorde het zo aan te voelen?

Hoorde het zo te zijn?

Als alles later fout ging, dan zou dit haar laatste nimmernacht in deze wereld zijn. En ze had geweten dat de eerste keer gewoonlijk het ergst was. Ze had gedacht dat ze er klaar voor was; dat ze zacht, nat en gewillig genoeg was. Dat alles wat de andere straatmeisjes tussen het gegiechel door hadden gezegd voor haar niet zou gelden.

‘Doe je ogen dicht,’ was hun advies geweest. ‘Het is voorbij voor je het weet.’

Maar hij was zo zwaar, en ze probeerde niet te huilen, en ze wenste dat dit niet was zoals het hoorde te zijn. Ze had hiervan gedroomd, gehoopt dat het iets speciaals zou zijn. Maar nu het zover was, vond ze het maar een rommelige en klunzige bedoening. Geen magie of vuurwerk of zevende hemel. Alleen de druk van zijn lichaam op haar borst,

de pijn terwijl hij meedogenloos in haar stootte. Ze sloot haar ogen terwijl ze grimassend naar adem hapte en wachtte tot hij klaar was.

Hij drukte zijn lippen op de hare, legde zijn hand op haar wang. En op dat moment was daar die vonk weer – een zoete pijn die haar weer liet tintelen vanbinnen, ondanks de onhandigheid, de ademloosheid en de pijn van dit alles. Ze beantwoordde zijn kus en voelde hitte in haar stromen, heet en vloeibaar terwijl al zijn spieren zich aanspannen. Hij drukte zijn gezicht in haar haar en huiverde terwijl hij zijn kleine dood stierf, en uiteindelijk zacht en vochtig en slap op haar neerzeeg.

Ze bleef diep ademend liggen. Likte zijn zweet van haar lippen. Zuchtte.

Hij rolde van haar af en liet zich op zijn rug naast haar op de gekreukte lakens vallen. Toen ze haar hand tussen haar benen stak, voelde ze nattigheid en pijn. Haar vingertoppen en dijen waren besmeurd, evenals de schone witte lakens met de hoekjes uitnodigend omgeslagen.

Bloed.

‘Waarom heb je me niet verteld dat het je eerste keer was?’ vroeg hij. Ze zei niets. Staarde naar de rode glans op haar vingertoppen.

‘Het spijt me,’ fluisterde hij.

Ze keek hem aan.

En wendde haar blik net zo snel weer af.

‘Je hoeft je nergens voor te verontschuldigen.’

Ze zat boven op hem, haar knieën hielden hem tegen de matras gedrukt. Zijn hand op haar pols en haar stiletto tegen zijn keel. Een eeuwigheid verstreek, ergens tussen worstelen en sissen en bijten en smeken in, en ten slotte trof het lemmet doel, scherp en zo verbluffend hard, zonk weg in zijn nek en schraapte over zijn ruggengraat. Hij haalde scherp adem, misschien om iets te zeggen (maar wat kón hij zeggen?) en ze zag het in zijn ogen: pijn. O, Dochters, zoveel pijn. Het zat in hem – zij zat in hem – en drong diep in hem door terwijl hij een kreet probeerde te slaken, met haar hand over zijn mond om de vloed tegen te houden.

Hij was in paniek, wanhopig, en klauwde naar haar masker terwijl ze het mes omdraaide. Het leek niets op de vreselijke fantasieën waar ze dit moment mee had gevuld. Met zijn benen gespreid en bloed gutschend uit zijn nek drukte hij zijn hielen in de matras en wenste dat ze ophield, dat ze wachtte.

Hoort het zo aan te voelen?

Hoort het zo te zijn?

Als alles fout was gegaan, dan was dit haar laatste nimmernacht in deze wereld geweest. En ze wist dat de eerste keer meestal het ergst was. Ze had gedacht dat ze er niet klaar voor was, niet sterk genoeg, niet kil genoeg, dat de geruststellende woorden van Oude Mercurio voor haar niet zouden gelden.

‘Gewoon blijven ademhalen,’ was zijn advies geweest. ‘Het is voorbij voor je het weet.’

Hij maaide om zich heen en ze bleef hem vasthouden, en alles in haar vroeg zich af of het altijd zo zou zijn. Ze had zich voorgesteld dat dit moment misschien zou aanvoelen als een soort straf. Als een soort prijs die betaald moest worden, niet als een moment om te koesteren. Maar nu ze hier was, voelde het aan als een prachtige, sierlijke dans. Zijn ruggengraat kromde zich onder haar. De angst in zijn ogen toen hij haar masker opzij rukte. De glans van het mes dat ze in hem had gestoken, haar hand over zijn mond terwijl ze knikte en met een moederlijke stem sussende geluidjes maakte, wachtend tot het voorbij zou zijn.

Hij klauwde naar haar wang, de smerige stank van zijn adem en zijn uitwerpselen vulde de kamer. En op dat moment was daar die vonk – een gruwel die genade baarde, ondanks het feit dat hij dit einde en nog honderden zoals dit verdiende. Ze trok haar mes terug en begroef het in zijn borst, en voelde warmte op haar handen, gutschend en vloeiend terwijl al zijn spieren zich aanspanden. Hij greep naar haar knokkels en zuchtte terwijl hij stierf en onder haar ineenzakke, zacht en vochtig en slap.

Ze zat boven op hem en haalde diep adem. Proefde zout en scharlakenrood. Zuchtte.

Ze rolde van hem af op de gekreukte lakens. Toen ze haar gezicht aanraakte, vond ze nattigheid, warmte. Haar handen en lippen waren besmeurd.

Bloed.

‘Hoor me, Niah,’ fluisterde ze. ‘Hoor me, Moeder. Dit vlees uw feestmaal. Dit bloed uw wijn. Dit leven, dit einde, mijn geschenk aan u. Hou hem dicht bij u.’

De kat die uit schaduwen bestond keek vanaf zijn zitplaats aan het voeteneind toe. Keek naar haar zoals alleen blinden dat konden. Hij zei geen woord.

Dat was ook niet nodig.

Mat zonlicht op haar huid. Ravenzwart haar, dat vochtig van het zweet in haar ogen hing. Ze hees haar lederen broek omhoog, gooide een mortelgrijs hemd over haar hoofd en trok laarzen van wolvenleer aan. Beurs. Bevlekt. Maar op een of andere manier berustend. Tevereden bijna.

‘De kamer is voor de hele nimmernacht betaald,’ zei ze. ‘Als je hem wilt.’

De jongen van plezier keek haar vanaf de andere kant van het bed aan, met zijn hoofd steunend op zijn elleboog.

‘En mijn geld?’

Ze gebaarde naar een beurs naast de spiegel.

‘Je bent jonger dan de meeste van mijn klanten,’ zei hij. ‘Ik krijg niet vaak een eerste keer.’

Ze bekeek zichzelf in de spiegel – bleke huid en donkere ogen. Jonger dan haar werkelijke jaren. En hoewel het bewijs van het tegenovergestelde opdroogde op haar huid, vond ze het nog steeds moeilijk om zichzelf niet meer te zien als zomaar een meisje. Als iets zwaks en hui-verends, iets wat zestien jaar in deze stad nooit had weten te matigen.

Ze propte haar hemd in haar broek. Controleerde of het harlekijnsmasker in haar cape zat en de stiletto, glanzend en scherp, aan haar riem hing.

De beul zou de taveerne weldra verlaten.

Ik moet gaan, ' had ze gezegd.

'Mag ik je iets vragen, mi dona?'

'Vraag maar.'

'Waarom ik? Waarom nu?'

'Waarom niet?'

'Dat is geen antwoord.'

'Vind jij dat ik mezelf had moeten bewaren? Dat ik mezelf als een soort geschenk aan iemand had moeten aanbieden? Dat dat nu voor altijd bedorven is?'

De jongen zei niets en keek haar alleen maar aan met die vadem-diepe ogen. Beeldschoon. Het meisje pakte een cigarillo uit een zilveren doosje en stak hem aan bij een van de kaarsen. Inhaleerde diep.

'Ik wilde alleen weten hoe het was,' zei ze uiteindelijk. 'Voor het geval ik doodga.'

Ze haalde haar schouders op en blies een grijze wolk uit.

'Nu weet ik het.'

En ze liep de schaduwen in.

Gedempt zonlicht op haar huid. Een mortelgrijze cape hing om haar schouders en veranderde haar in een schaduw in het naargeestige licht. Ze stond onder een marmeren boog op de Piazza van de Bedelkoning, de derde zon stond gezichtloos aan de hemel. Herinneringen aan de dood van de beul droogden op in de bloedvlekken op haar handen. Herinneringen aan de lippen van de jongen van plezier droogden op in de vlekken op haar broek. Beurs. Zuchtend. Maar nog steeds op een of andere manier berustend. Nog steeds bijna tevreden.

'Je bent niet doodgegaan, zie ik.'

Oude Mercurio keek naar haar vanaf de andere kant van de boog, met zijn driekante steek over zijn ogen getrokken en een cigarillo tussen zijn lippen. Hij leek op een of andere manier kleiner. Magerder. Ouder.

'Maar niet omdat ik het niet heb geprobeerd,' antwoordde het meisje.

Toen keek ze naar hem – gevlekte handen en doffer wordende ogen. Ouder dan zijn jaren. En hoewel het bewijs van het tegendeel een beschermend laagje vormde op haar gezicht, vond ze het moeilijk om zichzelf niet meer te zien als zomaar een meisje. Als iets zwaks en huiverends, iets wat zestien jaar onder zijn hoede nooit had weten te matigen.

‘Ik ga u heel lang niet zien, hè?’ vroeg ze. ‘Misschien wel nooit meer.’

‘Dat wist je,’ zei hij. ‘Je hebt hiervoor gekozen.’

‘Ik weet niet zeker of er ooit een keuze was,’ zei ze.

Ze opende haar vuist: in haar hand lag een buidel van schapenleer. De oude man pakte hem aan en telde de inhoud met een met inkt bevlakte vinger. Gerinkel. Bloedvlekken. Zevenentwintig tanden en kiezen.

‘Blijkbaar was de beul er al wat kwijtgeraakt voordat ik hem te pakken kreeg,’ verklaarde ze.

‘Dat begrijpen ze wel.’ Mercurio gooide de buidel met inhoud terug naar het meisje. ‘Zorg dat je bij de klok van zes bij de zeventiende pier bent. Een Dweymeriaanse brigantijn, *Trelenes Beau* genaamd. Ze is een vrij schip dat niet onder Itreyaanse kleuren vaart. Zij zal je meenemen.’

‘Naar een plek waar u me niet kunt volgen?’

‘Ik heb je goed getraind. Dit is iets voor jou alleen. Ga vóór de eerste omwenteling van Septimus de drempel van de Rode Tempel over, anders kom je nooit meer binnen.’

‘... Ik begrijp het.’

Genegenheid glansde in zijn waterige ogen. ‘Je bent de beste pupil die ik ooit als dienaar naar de Moeder toe heb gestuurd. Je zult op die plek je vleugels spreiden en vliegen. En je zúlt me weerzien.’

Ze trok de stiletto uit haar riem. Bood hem aan op haar onderarm, met gebogen hoofd. Het mes was vervaardigd van grafbeen, glanzend wit en hard als staal, het heft gesneden in de vorm van een vliegende kraai. Ogen van rood barnsteen glansden in het scharlaken-rode zonlicht.

‘Hou het maar.’ De oude man snoof. ‘Het is weer van jou. Je hebt het verdiend. Eindelijk.’

Haar blik ging naar het mes, bekeek het van alle kanten.

‘Moet ik het een naam geven?’

‘Dat zou je kunnen doen. Geen punt.’

‘Jawel, hoor.’ Ze wees naar de punt van het mes. ‘Die zit hier.’

‘Leuk. Pas maar op dat je jezelf niet prikt met die scherpe humor van je.’

‘Alle grote wapens hebben een naam. Zo hoort dat gewoon.’

‘Onzin.’ Mercurio pakte de dolk terug en hield hem tussen hen omhoog. ‘Wapens met namen zijn onzin voor helden, meisje. Voor mannen over wie liederen worden geschreven en verhalen worden verteld. Naar wie kinderen worden vernoemd. Jij en ik bewandelen de schaduwweg. En als je je dans goed uitvoert, zal niemand ooit jóúw naam te weten komen, laat staan die van die veeprikker in je riem. Jij zult een gerucht zijn. Een fluistering. De gedachte waarmee de schoften van deze aarde wakker schrikken in de nimmernacht. Het laatste wat jij óóit in deze wereld zult zijn, meisje, is iemands held.’

Mercurio gaf de dolk terug.

‘Maar je zult wél een meisje zijn dat door helden wordt gevreesd.’

Ze glimlachte, plotseling doodsbang; aarzelde even. Toen boog ze zich naar hem toe en beroerde de wangen van schuurpapier met een kus.

‘Ik zal u missen,’ zei ze.

En ze liep de schaduwen in.